

What is this?...ซ้ำๆ

นำเสนอเมื่อ : 17 มี.ค. 2552

จั่วหัวแบบนี้ ... อ้อ! ...อย่าคิดว่าครูตุ่มบังอาจมาสอนภาษาอังกฤษนะคะคุณ เพียงแต่อยากเสนอแง่มุมน่ารัก ๆ ของภาษาให้คุณยิ้มได้ในสภาวะอากาศร้อนอย่างนี้

ภาษาอังกฤษที่กล่าวว่าเป็นภาษาสากลภาษานี้หนึ่งนั้น สำหรับคนไทยแล้วยังถือว่าเป็นของที่ไม่คุ้นเคยนัก ไม่สามารถนำมาใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรุ่นเก่า ซึ่งอาจจะได้รับการศึกษามาน้อย หรือศึกษาไม่ถูกแนวทาง ประกอบกับโลกยุคเก่ากับโลกยุคปัจจุบันแตกต่างกัน เพราะปัจจุบันนี้มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่า สามารถสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้คนยุคใหม่มีความรู้ในภาษาอังกฤษมากกว่าคนยุคก่อน ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ดีที่จะนำพาประเทศชาติให้พัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น นำไปสู่ความเป็นสากลมากขึ้น ดังนั้นจึงสมควรสนับสนุนให้มีการศึกษาเล่าเรียนภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวางและทั่วถึง

มีการถกเถียงกันว่า ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษอะไรเรียนยากกว่ากัน คนที่บอกว่าภาษาอังกฤษง่ายกว่า ให้เหตุผลว่ามีพยัญชนะเพียง 26 ตัว ส่วนภาษาไทยมีตั้ง 44 ตัว และยังมีสระ มีวรรณยุกต์อีกมากมาย ส่วนคนที่บอกว่าภาษาไทยเรียนง่ายกว่า ให้เหตุผลว่ามีหลักเกณฑ์ แมจะมีสระ มีวรรณยุกต์ ก็สามารถผันได้ทุกเสียง เช่น กา ก่า ก้า ก๋า กู หรือ ป่า ป่า ป่า ป่า ป่า ส่วนภาษาอังกฤษนั้นไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอน เช่น “DO อ่านว่า ดู” แต่ “GO ทำไม้อ่านว่า กู” หรือ “BEAR อ่าน แบร์” แต่ “HEAR ทำไม้อ่าน เอียร์” ฟังแล้วก็ซ้ำดี

เราคงตัดสินไม่ได้ว่า ภาษาอะไรเรียนง่ายหรือยากกว่ากัน เพราะเราเป็นคนไทย ต้องให้คนกลาง (ที่ไม่ใช่คนไทย) ตัดสินจะดีกว่า

แต่อย่างไรก็ตาม หากเรายอมรับว่าการรู้ภาษาเพิ่มอีก 1 ภาษา ก็จะเป็นคนเพิ่มขึ้นอีก 1 คน ก็ควรจะรีบชวนขวายเรียนรูภาษาอื่นๆ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง หรือสอง หรือสามภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่โลกยอมรับแล้วว่าเป็นภาษาสากล มีความสำคัญและมีความจำเป็นในการสื่อถึงกันและกัน ซึ่งจะทำให้เราก้าวหน้าทันโลก ทันยุค ทันสมัย และได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่

ในศัพท์ภาษาอังกฤษหลายๆ คำ เมื่อออกสำเนียงเป็นภาษาไทยแล้ว จะเกิดความหมายอีกอย่างหนึ่ง

วัยรุ่นสมัยนี้เขาถามปัญหากันว่า “ห้องน้ำผู้ชายกับห้องน้ำผู้หญิง ใครจะเหม็นกว่ากัน”

คำตอบก็คือ ห้องน้ำผู้หญิงเหม็นกว่า เพราะว่าหน้าห้องน้ำของผู้ชายจะเขียนคำว่า “MEN” เหม็น ส่วนของผู้หญิงจะเขียนคำว่า “WOMEN” วู! เหม็น

คุณป้า วัยใกล้ 70 แก่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเลย เป็นแม่ค้าขายผลไม้ในตลาด วันหนึ่งมีลูกค้าเป็นฝรั่งเดินมาซื้อผลไม้ หยิบกล้วยหอมสุกในกระจาดขึ้นมาบีบ แล้วถามว่า

What is this?

คุณป้าเห็นเข้าก็ร้อง **แบนแน่-แน่! แบนแน่-แน่!**

ฝรั่งก็ถึงบ้างอ้อ ร้อง **Oh! I see “Banana Banana”**

จากนั้นก็หันไปบีบมะละกอสุก ถามคำเดิม **What is this?**

ป้าแกโมโห เพราะบีบกล้วยหอมแบนไปแล้ว จะมาบีบมะละกอของแกอีก แกคว่าไม่จะฟาดหัวฝรั่ง ฝ่ายหลานสาวอยู่หลังร้านเขา ก็ร้องถาม **“ป้า ป้า ออยา” “ป้า ป้า ออยา”**

ฝรั่งอุทานออกมาเสียงลั่น

“Oh I see Papaya Papaya”

เออ! ไม่รู้ว่าใครฉลาดมาก ใครฉลาดน้อยกันแน่ แล้วคุณล่ะคิดยังไง...

ด้วยความปรารถนาดี /จิราภรณ์ หอมกลิ่น